

[Waldorff]

ler ikke er ordentlige ressourcer til at følge sagerne op. De eksisterende forhold strider klart mod de hensigter, der er formuleret i cirkulæret om sygehusvæsenets arbejdsmedicinske ambulatorier og klinikker fra 1977.

Derudover er det en kendsgerning, at presset er stærkt stigende på ambulatorierne og klinikkerne, bl.a. forårsaget af ændringerne i dagpengereglerne, indførelsen af bedrifts-sundhedstjeneste osv. F.eks. havde den arbejdsmedicinske klinik ved rigshospitalet i 1978 400 patienter, mens de i 1981 nåede op på 1800.

Det er også en kendsgerning, at mange af patienterne lider af uhelbredelige sygdomme, som forudsætter en behandling, der mere har social og psykologisk karakter end egentlig medicinsk. Mange af ambulatorierne og klinikkerne har slet ikke fået stillet personale til rådighed til at løfte denne opgave.

F. eks. havde omkring 1/3 af de patienter, der har været til behandling på ambulatoriet i Holbæk, uhelbredelige skader efter arbejde med opløsningsmidler.

I spørgsmålet ligger der naturligvis en opfordring til indenrigsministeren om at tage initiativer, der kan ændre situationen på ambulatorierne og klinikkerne.

Besvarelse (30/8 82):

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Indenrigsministeriet udsendte i 1977 et sæt vejledende retningslinjer for opbygningen af sygehusvæsenets arbejdsmedicinske klinikker og ambulatorier. Siden er der oprettet klinikker eller ambulatorier i de fleste af arbejdstilsynets tilsynskredse. Disse klinikker/ambulatorier er en integreret del af de amtskommunale sygehusvæsenere, og det er følgelig de enkelte amtskommuner, der er ansvarlige for den arbejdsmedicinske betjening af amtskommunens borgere.

Indenrigsministeriet og sundhedsstyrelsen er imidlertid opmærksomme på, at udbygningen af den arbejdsmedicinske funktion på landets sygehuse bl.a. er afhængig af tilgangen af specialister inden for området. Denne tilgang har foreløbig været begrænset.

Dette personaleproblem, som ikke er usædvanligt i forbindelse med opbygningsfasen for et nyt specialområde, vil selvsagt fortsat i en periode begrænse amtskommunernes muligheder for på kort sigt at sikre et

ensartet niveau over hele landet. På lidt længere sigt må det formodes, at en videre udbygning af de arbejdsmedicinske ambulatorier i de enkelte amtskommuner vil være mulig, og dette vil samtidig mindske de kapacitetsproblemer, der er skabt omkring de arbejdsmedicinske klinikker, således at den tilsigtede arbejdsdeling mellem klinikker/ambulatorier kan sikres.

Spm. nr. 1163

Til *udenrigsministeren* (23/8 82) af:

Burgdorf (KF):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at hindre, at danske eksportvognschauffører i Italien bliver beskudt?«

Begrundelse

I to tilfælde er danske eksportvognschauffører i Italien blevet beskudt. I det første tilfælde blev chaufførens lastvogn stjålet. I det andet tilfælde, der fandt sted i sidste uge, blev chaufføren ikke ramt, men en kugle trængte igennem lastvognens frontrude.

Efter den første episode rettede Eksportchaufførernes Landsklub henvendelse til ministeren i sagen, men ministeren svarede, at der ikke var mulighed for at foretage noget. Nu har en ny episode fundet sted, og derfor må ministeren f.eks. gennem EF, hvor Danmark for tiden har formandsskabet, tage initiativ til, at beskydningerne holder op. Det kan ikke være rimeligt, at danske chauffører skal risikere liv og helbred under udførelsen af deres hverv.

Besvarelse (1/9 82):

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

De sikkerhedsmæssige problemer i forbindelse med danske eksportchaufførers kørsel i Italien har i en årrække beskæftiget ikke blot de involverede transporterhverv, men også regeringen. Regeringen betragter problemerne med betydelig alvor og har ved flere lejligheder rejst sagen over for de italienske myndigheder. Sagen er først og fremmest et spørgsmål om opretholdelse af den offentlige orden i Italien, og de italienske myndigheder har tidligere svaret, at man har pålagt det italienske politi at intensivere eftersøgningen af bagmændene.